

MÅNADSBLAD 3 - 2020

27 sept-1 dec

Tillit

Tillit

Ledare

Jag står framför bergväggen, tittar upp mot toppen och ser de inslagna metallbyglarna som är mina trappsteg dit upp. Detta har jag fruktat för och nu är jag här. Inga alternativ finns. Jag kommer inte att klara detta ensam. Därför vänder jag mig mot min guide och ber, utan ord, om hjälp. Han ler mot mig och tecknar att han ska hjälpa mig. Nu måste jag lita på honom till 100 procent. Vi kopplar om säkerhets-selarna och börjar vår klättring. Vi når toppen! För mig är detta en bild av tillit i en mycket konkret form. Oftare är vår tillit av annan karaktär.

Vi har nu levt med covid-19, viruset som förändrat villkoren för våra liv och vår gemenskap. Gudstjänsten sker i trygghetsläge med max 50 besökare, vi som längtar efter att kyrkan ska vara knökfull! Vi lever med fysisk distans till varandra och vi ser på varandra genom plexiglasskivor och gnuggar våra händer i handsprit. Det är så mycket som är ovant, nytt och okänt för oss. Våra almanackor ropar tomma medan vi längtar efter att få ses, ge en kram, känna närhet. Morgondagens ovisshet är mer tydlig för oss i "coronatider".

Vad gör vi med vår tillit? Vad gör det med vår förmåga till tillit?

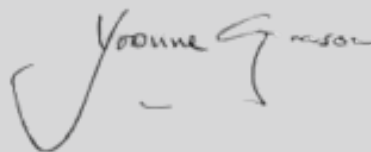
Nu är tilliten allt mer viktig. Nu finns möjligheten att pröva vår tillit, att någon håller allt i sin hand, trots allt. Trots att vi inte vet så mycket om hur morgondagen ser ut, tro på morgondagen. Att vänskap håller även under en tid av distans. Att nya möjligheter visar sig, nya perspektiv öppnas och vänskap föds också då vi lever med distans och restriktioner.

Och att det finns ett fantastiskt liv efter corona och under corona. Tilliten bär oss.

"Tilliten som Kristus vunnit åt oss är större än all makt och ondska vill."

Ylva Eggehorn

Yvonne Göranson

Reflektion

Första sommaren som pensionär! Tid i oändlighet ... nästan som när man var barn och såg fram emot sommarlovet.

Har haft förmånen att få vara i Nordingrå vid Höga Kusten denna sommar där bergsvandringar med fantastiska vyer, bad, praktiskt arbete och vila ingått i vistelsen. Det har också funnits tid till genomgång av innehåll i gamla kartonger, tittande i album, sortering av kort och genomläsning av brev med mera.

Slänga eller spara? Att se tillbaka finns det tid till nu, vilket kan vara både positivt, sorgligt och ibland vemodigt. Vissa personer och händelser minns man, andra inte. Vad hette han? Var är det här kortet taget?

Ofta för sent att fråga de som visste...

Hade också velat fråga de som ej lever längre: Vad har varit viktigt för dig i livet?

Det finns meditationsplatser utomhus på många orter i vårt land. Ofta med Martin Lönnebos bönepärlor som förebild. Man går en liten runda och stannar till vid de olika pärlorna/stenarna. Där finns ökenpärlan, doppärlan, kärlekspärlorna, bekymmerslöshetspärlan med flera. En hjälp till att fästa tankarna vid nyckelord och att be. Det finns en sådan meditationsplats i Gamla Uppsala.

Utanför kapellet i Bönhamn i Nordingrå gick jag en liknande runda i somras. Där fanns några textrader vid varje pärla till hjälp att tänka vidare. Vid den ena kärlekspärlan som symboliserar Guds kärlek till oss stod: "Han dog för dig". Vid den andra kärlekspärlan var texten: "Låt mig vara ett hjärta för någon."

Att vara ett "hjärta för någon" visar på möjligheten att sprida kärleken från Gud till oss vidare till människor vi möter. Kan kanske leda till ett telefonsamtal som vi länge tänkt ringa, praktisk hjälp på olika sätt eller...?

Återkommer till min tidigare fråga och ställer den till mig själv: Vad är viktigt för mig i livet?

Mycket så klart: Familj, vänner och mycket annat som ofta tas för självklart. Är också så tacksam för att få vila i tro på någon som är större än jag, som "*hör alla böner som mänskorna beder och lyssnar med kärlek till stora och små*".

(Ur Psalmer och Sånger nr 354).

Kan inte tänka mig något finare än att få bära andra i bön - och att själv bli buren.

"I goda makters underbara omsorg vi väntar lugnt vad helst oss möter här. Gud är hos oss var aften och var morgon, Guds kärlek genom varje dag oss bär."

(Ur Psalmer i 2000-talet nr 817).

Ingegerd Åhman

Livet är rörelse från två håll

En vindlande stig. Kanske berättar bilden en del om vårt samtal. Ett samtal som löper genom den pågående pandemin, en rubbad grundtillit, det sköra livet, döden, kyrkan, språket, tillit och tro.

En stig som slutar i en möjlig eller självklar glänta.

Lars Björklund är präst, föreläsare, författare, poet och gitarrist. Efter 19 år som kaplan på Sigtunastiftelsen gick han nyligen i pension. Dessförinnan var han verksam som sjukhuspräst på Akademiska sjukhuset i 20 år. Han har givit ut flera diktsamlingar och själavårdsböcker. Den senaste själavårdsboken *Rum för livet. Att hitta språk för verkligheten* kom 2019.

I höst har han ett vikariat som sjukhuspräst på deltid på Akademiska sjukhuset. Tanken var att även ge föreläsningar och konserter. Men planerna är satta på vänt i och med den pågående pandemin.

Vi träffas i Missionskyrkan som fortfarande håller stängt i mitten av augusti. Löpande ger media uppgifter om smittade och döda i världen. Döden och livets skörhet har kommit nära.

– Plötsligt får vi varje dag en rapport om hur många som dött i covid-19, säger Lars Björklund.

Och fortsätter:

– Dagliga rapporter om döda har vi aldrig fått tidigare. Jag tror den grundläggande tilliten ”att mitt liv är tryggt, jag har en framtid, jag lever”, jag tror den nu rubbas hos en del. Under normala förhållanden dör i Sverige varje dag 200–250 personer. Det rapporterar

vi inte om. Vi ser dödsannonser i tidningen men dem kan vi hoppa över om vi vill.

– Nu delar vi alla oron. Nu är vi alla inne i samma rum. Det blir vilset för vi har inget perspektiv än.

Folkhälsomyndigheten upprepar sina rekommendationer. Om du är 70 år eller äldre tillägger myndigheten att du bör träffa få, inga nya personer och inte dina barn och barnbarn, i alla fall inte inomhus.

– När det gäller de äldre är det väldigt negativt om ensamhet blir isolering. En följd kan bli depression, psykisk ohälsa av olika slag. Vi människor behöver varann rent mentalt, överlevnadsmässigt. Och att covid-19 drabbat de äldre som bor på äldreboenden är ju förfärligt men också att man iscensätter ett besöksförbud. Två dåliga saker, att bli sjuk och att bli isolerad. Men, om vi upplever i efterhand att det här ändå var bra för att det hindrade smitta och död så vinner den känslan på sikt tror jag. Men om det visar sig varit helt meningslöst känns det ju bara jättejobbigt.

Det svenska samhället kännetecknas av hög tillit till myndigheter och styrande. Men nu ifrågasätts den svenska strategin under pandemin från flera håll.

– Det finns en kritik. En del kritiker menar att regeringen skulle ta i med hårdare tag. Men jag undrar, vad är det för samhälle där en regering kan bestämma att vi inte får gå ut utan att bli straffade? Det är ett samhälle med en väldigt auktoritär makt. En del av

– Det intressanta är att problemet finns hela tiden, men nu är det när-gånget, för covid-19 drabbar precis här. Men vi behöver bara lyfta blicken ut över världen. Det som pågår och pågått i Syrien under lång tid är ju outhärdligt hemskt, alla flyktingar på Medelhavet ... det pågående lidandet i världen är ju så stort att vi har ingen chans att finna ro egentligen. Men det är en välsig-nelse om jag lyckas vila i nuet. I pan-demin finns det ett nu som är skyddat. Det är att jag är här, jag är inte sjuk. Jag vet om att pandemin pågår, men det är väldigt mycket som fortsätter som vanligt. Jag sover på natten, går upp på morgonen ... det är mycket som är som det har varit innan pandemin bröt ut.

Hur lätt eller svårt tror du vi har att lita till framtiden?

kritikerna tycker jag står för en sam-hällsidé som jag inte delar.

Det är en tid som tydligt rymmer två vitt skilda världar. Sommaren grönskar samtidigt som pandemin tar liv.

Hur bra är vi människor på att orka se flera perspektiv samtidigt tänker du?

– Det verkar vi inte vara så bra på. Vi väljer ett perspektiv och så fastnar vi lätt i det. Vi oroar oss och då fastnar vi i det, vi tänker att framtiden är osäker och då fastnar vi i det, vi kan bli smit-tade av covid-19 och fastnar i det... Sen är det jättekompext. Om vi går där och njuter en stund så kan vi börja känna skuld också, ”jag borde ju tänka på alla andra som har det svårt”. Vi krånglar till det.

– Det är en grundläggande svårighet, ”hur ska vi kunna lita på framtiden?” Framtiden är ju den mest osäkra plats vi känner till. Det är människans öde att för att leva måste jag ta någon form av risk, annars upphör mitt liv.

I boken *Rum för livet. Att hitta språk för verkligheten* presenterar Lars Björklund tillsammans med sin med-författare Kerstin Dillmar en triangel, ”den bärande existentiella konstruk-tionen i livet”. De tre sidorna är *identitet, relationer och mening*.

Hur tänker du runt triangelns olika sidor idag?

– Axeln *relationer* är skadad genom distanseringen. Också vår *identitet* hos många eftersom vi blivit fråntagna uppgifter vi haft. Den äldre gruppen till

exempel, som nu inte kan hämta barnbarn från förskolan eller skolan eller hjälpa till på andra sätt. Så en del av identiteten har gått förlorad. Sen finns det en risk att botten på alltihop, *meningen*, kan börja gunga. Att man frågar sig ”varför händer det här?”, ”ska jag leva så här?” Det har också blivit aktuellt hur vi ser på åldrandet. Vi har en tilltro till ålderdomen idag om ett fortsatt innehållsrikt, fantastiskt liv som senior. Och så händer det här! Plötsligt har seniordrömmen skadats. En del människor blandar in tankar om att pandemin är naturens svar på människans skövling eller Guds straff. Då blir det en stor existentiell fråga.

– Nu är många fråntagna sin framtid kan man säga. Då mår vi dåligt. Vi far också illa av att kyrkorna är stängda, och det är en frustration för kyrkan och församlingarna, men vi lider av goda skäl. Förhoppningen är ju att åtgärden är ett klokt beslut.

– Jag tror mycket att kyrkans roll i samhället är att ge det ordlösa gestalt. Vid katastrofer dras vi till kyrkan. Nu har vi hamnat i ett märkligt läge där just den här möjligheten har tagits ifrån oss. Då försöker vi på våra digitala sätt envist skapa rummet. Kyrkan står för gemenskap och för ett existentiellt språk. Om att det finns en Gud som älskar, att det finns en trygghet att vila i. Döden är inte ett skrämmande håll utan en hemkomst. Det kristna budskapet säger att döden inte är det värsta som kan hända oss.

Utan vad är det värsta?

– Det är att bli övergiven och förlora tron på Livet, på Gud.

”Varför har du övergivit mig?”

– Ja. Men vi förlorar inte Gud när vi dör. I Lukasevangeliet står det:

”Att de döda uppstår har också Mose visat i stället om törnbusken, där han kallar Herren för Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Gud är inte en gud för döda utan för levande, ty för honom är alla levande” Luk.20:37-38

– Tro är att ge sig ut i det rum i tillvaron som vi inte har vetskap om men tro på. I kyrkan kan du finna ett språk för din oro, din längtan – med bön, med sång ... Nu har vi förlorat det rummet. Det är en fara för människan och för kyrkan på sikt om pandemin håller i sig.

Du skriver i dina böcker om känslan av tomhet och meningslöshet som kan komma när något svårt har hänt men också om att livet kan komma till dig.

– Livet är, tänker jag, som rörelse från två håll. Jag tar ett steg, livet tar ett steg. Och i mötet blir Livet till. Jag har bara delvis ansvar för livet. Det är mycket som händer mig som jag inte kan styra. Jag vet att om jag lägger mig ner och inte gör någonting så kommer livet ändå att ta sina steg. I det ligger en tillit.

Tanken att tro kan börja med ett tack tycker jag inte är så tokig.

– Nej, det är den inte. Ett tack till Livet. Och då kan jag kalla Livet för Gud. Så har jag någon att prata med.

Carin Pereira

Tre dikter av Lars Björklund

Det går att föreställa sig
att marken
håller dig
Det är inte du som tynger
det är jorden som bär

Det går att föreställa sig
att luften
sluter sig omkring dig
mjukt och varsamt
Det är inte du som tar plats
du får plats

Det går att föreställa sig
att ljuset gör dig synlig
Du behöver inte anstränga dig
du är
redan framme

Buren
Omsluten
Sedd

Vi stannar
vid tidens kant
redan nästa andetag
är en okänd plats

Vi fäster
ordet tillit mellan oss
och läser det
från varsitt håll

Vi står
vid tidens kant
blundar
och kastar oss ut

Om jag vill bära
vatten
i min hand
måste jag vända den
mot himlen
forma det mjuka
till en skål
och ta emot

Hopp en kallelse

Vi i Missionskyrkan blev utmanade av församlingsherden i Domkyrkan med frågan: "Är ni *en* kyrka eller ett antal föreningar? Det vill säga, på vilket sätt hör ni ihop med de andra församlingarna inom Equmeniakyrkan i Uppsala?"

En viktig fråga tillsammans med svaret om vad som föder framtidstro.

Hans fråga blev upprinnelsen till att vi påbörjade en process för att närma oss våra systerförsamlingar i Uppsala, främst Valsätrakyran, Lycebokyrkan och Österledskyrkan med förhoppningen att hitta sätt att samarbeta. Ett första steg tog vi under våren när vi sände gudstjänster tillsammans med Valsätrakyran, Lycebokyrkan, Skuttunge och Björklinge missionsförsamlingar.

Varje vecka träffades vi från de olika kyrkorna på Zoom och planerade samt delade erfarenheter. Ett annat när vi i somras lånade ut vår kyrka i Flottsund till Baptistkyrkan för deras friluftsgudstjänster. Sedan länge är vårt seniorarbete gemensamt med Valsätrakyran. Vi har också ett gemensamt huvudmannaskap för NybyVision tillsammans med Österledskyrkan. Och i höst inbjuder vi till gemensam konfirmerationsläsning, också tillsammans med Österledskyrkan.

Waldenströmska studenthemmet

Under året har det pågått en process för att Uppsala Missionskyrka ska ta över huvudmannaskapet för Waldenströmska studenthemmet. I planen ligger då att vi tillsammans med våra syster-

församlingar i Uppsala och vår studentpastor ska bjuda in till studentsamlingar på Waldenströmska. Då blir vi inte olika kyrkor som samarbetar utan vi blir *en* kyrka, Equmeniakyrkan, som kan erbjuda olika församlingar som hem för nya studenter, församlingar med olika profil och program. Vår önskan är att upplevas som *en* kyrka i Uppsala. Vi är då över 1000 medlemmar i vår stad och har ett mycket stort utbud av gudstjänster och andra samlingar.

Och när det gäller vårt gemensamma men inställda Upplandsmöte har vi preliminärt bokat in talare till mitten av mars nästa år. Men fortfarande är vi osäkra på om vi kanske ska vänta ett halvt år till.

Hur går det?

Nu är kanske den vanligaste frågan vi får när någon ringer eller kommer till kyrkan ”Hur går det?” Jag brukar oftast svara ”Det går bra!” Detta trots att vi varit tvungna att ställa in och ställa om så mycket. Vi har förlorat intäkter då vi inte kunnat hyra ut lokaler i kyrkan.

Hela personalen har fått dra ner på arbetstid och blivit korttidspermitterad. Vi har heller inte rekryterat någon ny pastor efter Karolina Berneheim som övergått till att bli studentpastor. Dessutom har vi fattat det principiella beslutet att inte ge uppdrag till någon i riskgrupperna, däribland många av alla våra volontärer.

Över förväntan

Ekonomiskt har det trots allt gått över förväntan eftersom många har varit bra på att skänka pengar till sin kyrka och för att vi har lyckats få bidrag från Tillväxtverket för personalnedskärningar. Verksamhetsmässigt eftersom vi ställt om och arbetar på annat sätt. Arbetsmässigt för att så många tackat ja till olika uppgifter. Inte minst vill vi lyfta fram de pastorer och diakoner som finns i vår församling, både i aktivt yrkesliv utanför kyrkan och som pensionärer. Bland de senare har flera gått in i uppgiften att vara pastor emerita/us vilket varit mycket viktigt för oss i församlingen.

Vad kommer framöver?

Vi har lärt att anpassa oss efter de omständigheter som råder. Det betyder dock inte att vi låter bli att planera för framtid och utveckling. Det finns många spännande idéer och påbörjade samtal. Allt kanske inte blir av men som församling behöver vi framtidstro.

Vi hoppas att det snart kommer en grupp från ett annat land som firar gudstjänst i vår kyrka, ibland för sig och ibland i vår gudstjänst och förhoppningsvis anordnas snart en bibelstudiegrupp för människor med annat språk. Vi hoppas på ett nytt samarbete med NybyVision och Svenska kyrkan om ett socialt kafé.

Utmaningar

En spännande utmaning är att inbjuda människor till livsåskådningssamtal under ledning av Region Stockholm inom Equmeniakyrkan. Detta program heter *Roder* och är en efterföljare till den *Kurs i konsten att leva* som Kyrkan vid Brommaplan arbetat med många år. Kursen vänder sig till människor som finns nära kyrkan och de frågor som kyrkan formulerar; ett försök att skapa ett rum för livsåskådningsfrågor och frågeställningar runt att vara människa. Utan att allt behöver kläs i ett kristet språkbruk. Kör- och musiklivet kommer också att utvecklas; musikrådet och anställda har spännande utmaningar.

Mötesplatser

Vi hoppas utveckla mötesplatser för unga vuxna och barnfamiljer och utbilda fler i att sköta vår digitala verksamhet i kyrkan.

Kort sagt, vi ska inte vara som påfågeln som tänker att det finaste finns bakom oss. Vi tror att vi kommer gå stärkta ur denna tid.

Det är hoppet som bär oss. Hopp är ett åtagande – eller som man ibland uttrycker sig inom kyrkan. En kallelse.

Torbjörn Bådagård

Under våren har Anders Gustafsson hållit bibelstudier under rubriken Tro och tvivel. Det blev tolv sändningar som sändes via församlingens Youtube-kanal. Vi som sett och hört hans fantastiska lektioner, framförda på hans klara och distinkta språk, har förundrats över hans teologiska och historiska kunskaper. Hans pedagogiska förmåga parad med entusiasm och humor gör varje sammankomst till en upplevelse. Vi hoppas att Anders fortsätter med dessa sändningar i höst till mångas glädje och förkovran.

Här berättar Anders själv hur det hela började efter en viss tvekan från hans håll och hur allt utvecklats sig.

RUM FÖR TRO OCH TVIVEL

Församlingens bibelläsningssgrupp har vid det här laget ganska många år på nacken. Den startades en gång av dåvarande församlingsföreståndaren Per Duregård och har sedan dess brukat samlas ett tiotal gånger varje termin. För undvikande av förutfattade meningar om vad så kallat bibelstudium kan innebära, har samlingarna rubricerats som "Rum för tro och tvivel".

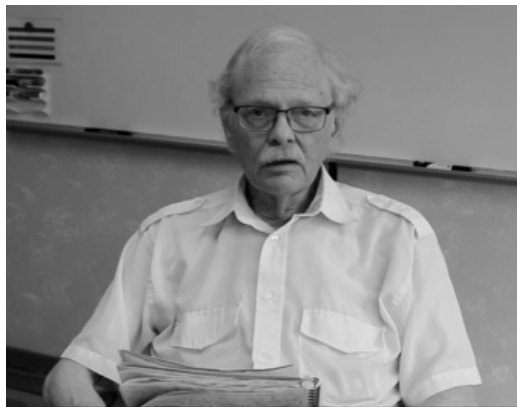
Upplägget har varit det enklast tänkbara och egentligen självklara; halvannan timmes tankeutbyte i anslutning till ett visst textavsnitt i den bibelbok gruppen råkat fastna för.

Vi har läst allting i respektive bibelbok, inklusive för den nutida läsaren helt charmlösa passager (de kan ha teologisk relevans). På så vis har vi gått igenom flertalet av Nya Testamentets böcker, vissa av dem mer än en gång (med flera års intervall!) För ett år sedan ville gruppen pröva på något i Gamla Testamentet, den hebreiska bibeln är ju

i långa stycken ganska okänd mark. Valet föll på Jobsboken med sin för alla tider lika giltiga existentiella problematik. Kan man verkligen på en enda termin "forcera" över 40 kapitel? Absolut, om det är frågan om Uppsala Missionsförsamlingens bibelläsningssgrupp!

Annars är det vanligaste att vi varje gång läser och reflekterar över ett eller ett par kapitel, sällan mer. Det reglerar sig självt. Varje deltagare läser högt en eller flera verser. Vi går laget runt, det blir oftast flera varv runt bordet. Det har visat sig att ett tiotal deltagare är precis lagom för att komma "on speaking terms".

Var och en (som så önskar) kan då få gehör för sina egna tankar om det som läsningen naturligt inbjuder till eller något närliggande som just då känns livsviktigt att ta upp. Och ingen behöver känna något tvång att så att säga vända ut och in på sig själv! Ibland kan man komma ut på riktigt djupt vatten.

Ja, så där har vi hållit på med lite olika besättningar på skutan genom åren. Vi samlas mitt på blanka eftermiddagen, så gruppen har blivit församlingens ledighetskommitté. Ibland dyker det upp mer tillfälliga besökare men kärnan i gruppen, som formellt sorterar under studieförbundet Bilda, är ”läsare” i eminent mening.

En Guds vän

För våren 2020 hade gruppen bestämt sig för att läsa Lukas evangelium, ”en gång till” tänkte väl en och annan. Ett utmärkt val tyckte jag, det var flera år sedan förra gången. Den som ger sig i kast med Lukas blir med automatik en ”Teofilus”, det vill säga Guds vän. Vi hann samlas sju gånger och på den tiden läsa lika många kapitel. Då slog coronan till!

Det heter att man bör gilla läget. Torbjörn Bådagård vore väl inte den han är om han inte insåg vilka nya möjligheter det nya läget erbjöd. Jag tyckte det lät lite spännande att låta en vidare krets än det vanliga dussinet deltagare i bibelläsninggruppen dras in i räjongen för Andens verkningar. Sedan vi väl kommit igång med inspelningsrekvisita i salen Vänge (före detta Vinkeln) förvånade jag mig över hur lätt alla bitar föll på plats. Vad som borde sägas om respektive perikop verkade alldeles självklart. Kanske alltför självklart. Jag själv gick ju miste om det tankeutbyte som naturligt uppstår när man är några stycken som läser tillsammans. Det som är själva poängen med en bibelläsningssgrupp!

Ta upp tråden

Nå, utan att närmare överväga saken bestämde jag mig för att ta upp tråden

där vi tvingades avbryta läsningen i mars. Då befann vi oss i början av åttonde kapitlet. Jag läste alltså vidare på egen hand, perikop efter perikop med kommentarer omkring en kvart varje gång vid tio olika tillfällen; på så vis hann vi igenom kapitel 8 och 9. Vem som vill kan ta del på Youtube!

Jag fann att formen, obekant för mig, passade mig utmärkt. Bara jag får ha manus, vilket ändå inte hindrar att jag kan göra mig skyldig till en och annan anakolut. Just de perikoper som stod på tur har visat sig väl ägnade att förmedla på det här viset; hur kunde Lukas veta det? Vissa texter verkar handla om corona!

Fortsättningen, då? Det känns naturligtvis otillfredsställande att tvingas avbryta just nu, när vi kommit in på Lukas så kallade reseberättelse, som bland annat innehåller några av det evangeliets mest karaktäristiska liknelser. Jag ser fram mot en fortsättning på ena eller andra sättet, ”så som Anden vill”, skulle kanske Lukas ha sagt. Men jag kan inte veta hur, i tider som dessa. Vågar vi visa samma distans till överhetens tabuföreskrifter som Mästaren suveränt demonstrerar i Lukas evangelium?

För övrigt är väl alla sätt bra utom de tråkiga!

Anders Gustafsson

Solpaneler på Missionskyrkans tak

Satsningen på solpanelerna är i linje med de tre ledord som ska genom-syra kyrkans verksamhet. **Hållbarhet – Fruktbärande – Dialog.** Det är självklart att vi som kyrka, som vill betona vårt ansvar för Guds skapelse, hela tiden söker vägar att minska vår klimatpåverkan, både individuellt och gemensamt.

Ann-Louise Norqvist och Ewert Bengtsson

Solpanelerna har nu suttit uppe på Missionskyrkans tak ett år. De har producerat 72% av den el vi förbrukat. Eftersom panelerna bara producerar elektricitet på dagarna och mest på sommaren medan vi förbrukar energi dygnet runt och hela året så har vi också sålt och köpt energi. Vi har kunnat använda drygt hälften av det vi producerat själva (53%) och sålt resten till vår elleverantör. Av den elenergi vi förbrukat har vi direkt kunnat täcka en

dryg tredjedel med egen produktion medan vi fått köpa in två tredjedelar.

Klimatsatsning

Satsningen på solpaneler kostade ungefär en miljon kronor. Av det fick vi 20% i statligt bidrag. Vi har samlat in ungefär lika mycket, drygt 200 000 kronor. Resten har vi lånat i bank och skall betala av genom minskade kostnader för elenergi de närmsta 10–15 åren. Det är fortfarande möjligt att vara med och ta del i denna miljö-satsning genom ett bidrag via vårt **Swish-nummer 123 590 89 26** eller till vårt **bankgiro 802-2253**, ange då “sol” i ändamålstexten.

Årets solcellshjälte

Församlingen har utsetts till ”Årets solcellshjälte” i Uppsala län av projektet ”Framtidens Solel” med följande motivering:

”Det finns verksamheter och fastigheter som man tror inte lämpar sig så bra för solel. Men med en stark vilja och en unik finansiering har denna kyrka lyckats installera en solcellsanläggning på taket som försörjer en betydande del av elförbrukningen. Detta initiativ har lett till att flera liknande verksamheter har fått upp ögonen för solel, och därför är Uppsala Missionskyrka en riktig inspirationskälla.”

Sol, regn och skoj

En rapport från årets tre kolloveckor på Enebygården. Vi har badat, lekt, paddlat och skojar en hel del ute på gården i sommar.

Vecka 25 kantades av några soliga dagar men även en del regniga. Då passade vi på att hänga under stjärntältet och leka en massa spännande lekar alla tillsammans medan regnet öste ner. När bussen dök upp hade tiden flugit iväg för oss. Vi fick hoppa in och hjälpa skogens väsen Robert under onsdagen och med barnens kloka ord, om hur man ska vara mot sina vänner, lyckades vi tillsammans återställa balansen i skogen. Veckan avslutades med sol, fotbollsmatch och bad!

Vecka 26 var det strålande sol hela veckan! Både barn och ledare försökte hålla ångan uppe och leka en massa energiska lekar, men nästan alla dagar slutade med badfest eller vattenkrig då

det var på tok för varmt för andra aktiviteter. Mitt i veckan kom Poseidon och påstod att ledarna behövde skärpa sig, barnen och de skötsamma av ledarna fick då visa hur man skulle bete sig när man badar. Även denna vecka avslutades med fotbollsmatch och bad.

Vecka 33 innehöll också sol och värme men vid mycket mer hanterbara grader. Trots ett spännande äventyr där gårdens gitarr blev stulen under ett ”inbrott” och barnen tillsammans med ledarna fick lösa mysteriet blev det en bra vecka! Gitarren återfanns och vi kunde stänga sommarens kollon som vanligt med gitarrsång och med barnens fantastiska gruppsånger.

Enebygården har funnits i 75 år och kollon har bedrivits på gården nästan alla dessa år. Det är således väldigt roligt att kunna säga att det sammanlagda barnantalet på Eneby varit skyhögt!

Sommaren är slut och vi ledare längtar redan till nästa sommar. Planeringen för nästa års kollon börjar redan nu!

*Ledarna på Enebygården
genom Clara Arnell*

Grattis Leonie och Patrik!

Den 22 augusti var det bröllop i Flottsundskyrkan. Vår medarbetare i Månadsbladet - Leonie Prevel - blev då Leonie Tidlund när hon och Patrik Tidlund gifte sig.

Grattis till er båda! / Redaktionen

Samlingar i Missionskyrkan

Vi har inget kalendarium här i Månadsbladet. Varje söndag är du välkommen till **Gudstjänst** kl 11.00. Men vi inbjuder även till mycket mer under veckorna:

Samling om **Skönlitteratur & Livsfrågor** varannan måndag kl 19.00

Lunchmusik onsdagar kl 12.00

Litterärt till lunch torsdagar kl 12.00

Aktuella samlingar med bl a **Agenda 2030** torsdagar kl 19.00

Pensionärsgemenskap RPG fredagar kl 14.00

Se kalendarium på hemsidan, uppsalamissionskyrka.se och **Peppar & Salt**.

"Från mörker till ljus" – en konsert om hopp och frid

Lördag 31 oktober kl 18.00

"Requiem" av Agneta Sköld, "Dona nobis pacem" av Inge Almén, "Invention nr 11 och 12" av Thommy Wahlström med text av Pär Lagerkvist.

Missionskyrkans Vokalensemble, Jesper Rydén, orgel, Markus Jonsson, dirigent

S:t Olofsgatan 40, 753 32 Uppsala

Missionskyrkan 10 00 35
Sommarhemmet Eneby 39 91 41
Församlingens bankgiro 802-2253
Swishnummer (kollekt) 123 079 28 95
Equemenia plusgiro 11 93 03-6

www.uppsalamissionskyrka.se

Församlingens pastorer och diakoner har tystnadsplikt och står till förfogande för samtal.

Pastor och församlingsföreståndare
TORBJÖRN BÅDAGÅRD
Tel. 10 00 66, 070-72 50 025
torbjorn.badagard@upsalamissionskyrka.se
Facebook och messenger

Diakon
EVA BÅDAGÅRD
Tel. 10 00 36; 073-650 33 04
diakon@upsalamissionskyrka.se
Facebook och messenger

Pastor/föreståndare Waldenströmska Studenthemmet
R.ERIK SVALFORS
Tel. 0727-36 06 71
r.erik.svalfors@upsalamissionskyrka.se

Församlingspedagog med inriktning ungdom och kultur
GUNNAR AXELSON FISK
Tel. 10 00 39; 070-87 66 233
gunnar.axelson.fisk@upsalamissionskyrka.se

Församlingsmusiker
MARKUS JONSSON
Tel. 10 00 32
markus.jonsson@upsalamissionskyrka.se

Intendent
ANN-LOUICE NORQVIST
Tel. 10 00 06
ann-louice.norqvist@upsalamissionskyrka.se

Konferentstekniker och vaktmästare
DONALD WIESELGREN
Tel. 10 00 82
vaktmastare
@upsalamissionskyrka.se

MARTIN ÅLUND
Tel. 10 00 82
martin.alund@upsalamissionskyrka.se

Konferens- och bokningsassistent
HANNA BRÄNN
Tel. 10 00 83
bokning@upsalamissionskyrka.se

Köksledare
MIKIKO SAITO
koket@upsalamissionskyrka.se

Konferens- och Kaféassistenter
KANYA HJORT
kanya.hjort@upsalamissionskyrka.se

ANDORIA TRYSIUS
andoria.trysius@upsalamissionskyrka.se

Församlingens ordförande
KJELL-ÅKE NORDQUIST
Tel. 32 12 03
kjell-ake@nordquist.se

equemenia

Equemenias ordförande
CLARA ARNELL
clara.arnell@gmail.com

Häktespastor
Vakant

Sjukhuspastor
SVEN WINGREN
0730-74 79 76
sven.g.jansson@gmail.com

Studentpastor
KAROLINA BERNEHEIM
0766-22 59 09
karolina.berneheim@studentprast.uu.se

NybyVision
HANNA INGHAMMAR
Tel. 56 07 30, 56 07 31
Sturegatan 9, ingång Odensgatan 8,
hanna.inghammar@nybyvision.se

Diakonicentrum/UKR
ANNIKA ORESKOVIC
Tel. 15 07 70
annika.oreskovic@svenskakyrkan.se

Bildmaterial: David Wärmegård s. 1; Regina Clevehorn s.5; Per Wärmegård 8; Torbjörn Bådagård s 11; Martin Heed s 12; Clara Arnell s 13; Birgitta Åhman s 14.

Månadsbladet nr 4/2020 utkommer den 29 november 2020. Manusstopp den 2 november.

Prenumerationsavgift: 100 kr för år 2020, inbetalas till bankgiro 802-2253 eller Swish 123 079 28 95. Skriv "Månadsbladet" som meddelande.

Redaktionen: Torbjörn Bådagård (ansvarig utgivare), Per Wärmegård (Chefredaktör), Gabriella Hammarin, Vivi-Anne och Bertil Jakobsson, Ored Oredsson, Carin Pereira, Leonie Tidlund, Birgitta Åhman.

E-post: redaktionen
@upsalamissionskyrka.se

Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och välja bland insänt material samt att lägga ut detta material på hemsidan
www.uppsalamissionskyrka.se.

För några veckor sedan när jag öppnade en bok föll ett brev ut. Ett handskrivet brev på brevpapper. Avsändaren hade en snirklig, gammeldags skrivstil. Det var från min mormor.

Mötet med minnet av min mormor blev starkt och har levt kvar i mig under de gångna veckorna. Jag vet inte riktigt varför, men ibland blir ju minnena av dem som inte längre finns här, men som vi älskar, extra tydliga och viktiga. Jag har nog ofta önskat att bli mer som hon. Som jag, med barnbarnets ögon såg henne ska sägas. En lågmält omtänksam person, som hjälpte till med det praktiska och som alltid hade gröna karameller i ett skåp i köket.

Det som särskilt tog tag i mig, med brevet i hand, var hennes sista rad. "*Mina knäppta händer följer dig.*" Brevet hade hon skrivit till mig innan jag skulle ut på en längre resa och den där sista hoppfulla raden följde mig verkligen då och gör det även nu. Jag visste sedan tidigare att hon bad för mig och för alla sina barnbarn och många andra. Det blev bara så tydligt i den raden att hennes böner, hennes tankar kunde vara med mig även när vi inte var på samma plats.

Den raden "*mina knäppta händer följer dig*" ger mig tröst och hopp. Kanske tog det tag i mig extra mycket nu, i dessa speciella tider då det inte är möjligt att träffa alla vi önskar på samma sätt som vi är vana. Tänk att vi får ha ett språk bortom de fysiska mötena. Att våra tankar och böner får mötas även när vi inte kan det.

Fredrika Tegmyr

